

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У 1905/19 (2013)
Дана 29.03.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Ирена Војводић, адвокат из Београда, Јурија Гагарина број 127, против решења туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, број: 463-02-00126/04-07 од 01.08.2013. године, уз учешће заинтересованог лица ЈП Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда, у извршењу одлуке Уставног суда Уж-6314/2016 од 24.12.2018. године, у предмету поништаја решења о експропријацији, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.03.2019. године донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, број: 463-02-00126/04-07 од 01.08.2013. године и предмет **ВРАЋА** правном следбенику туженог, Министарству финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** правни следбеник туженог, Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, да тужиоцу "А.А." д.о.о. из ..., ... број ..., накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Управног суда 25 У.16095/13 од 29.06.2016. године, ставом I диспозитива, одбијена је тужба тужиоца "А.А." д.о.о. из ..., поднета против решења туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, број: 463-02-00126/04-07 од 01.08.2013. године, којим је одбијена, као

неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове – Управе градске општине Звездара VIII број 463-170/2011 од 11.12.2012. године. Наведеним решењем првостепеног органа од 11.12.2012. године, одбијен је као неблаговремен, захтев предузећа “Б.Б.” са седиштем у ..., ул. ... број ..., за поништавање правоснажног решења Секретаријата за привреду и финансије, Одсека за имовинско-правне послове и испитивање порекла имовине општине Звездара бр. 463-237 од 29.06.1978. године, којим су за потребе Завода за изградњу града, пренете три зграде, куће к.бр. ... и куће к.бр. ... у ул. ..., постојеће на кат. парцелама ... и ... КО ..., чији је корисник било предузеће за производњу, промет, монтажу и сервис Б.Б. и мерила “Б.Б.” из Београда. Ставом II диспозитива наведене пресуде Управног суда, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж-6314/2016 од 24.12.2018. године усвојена је уставна жалба и утврђено да је пресудом Управног суда 25 У.16095/13 од 29.06.2016. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено чланом 32. ст. 1. Устава Републике Србије, док је уставна жалба у преосталом делу одбачена (тачка 1.); поништена је пресуда Управног суда У.16095/13 од 29.06.2016. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, поднетој против решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, број: 463-02-00126/04-07 од 01.08.2013. године (тачка 2.); усвојена уставна жалба привредног друштва “А.А.” д.о.о. и утврђено да је у поступку који је вођен пред Одељењем за имовинско-правне и стамбене послове – Управа градске општине Звездара у Београду у предмету VIII број 463-170/2011 повређено право подносиоца уставне жалбе на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (тачка 3).

Према разлозима наведене одлуке Уставног суда, тај суд је, полазећи од чињеница утврђених у уставносудском поступку, утврдио да је подносилац уставне жалбе дана 30.07.1985. године поднео захтев за поништај спорног решења о административном преносу три зграде чије је био корисник, да је решење првостепеног органа од 11.12.2012. године донето применом одредбе члана 39. став 4. Закона о експропријацији која је била на снази у време подношења предметног захтева, а да је другостепени орган у решењу од 01.08.2013. године оценио наведено решење првостепеног органа законитим. Такође је утврдио да је Управни суд у оспореној пресуди, позивајући се на одредбу члана 39. став 4. Закона о експропријацији (“Службени гласник СРС”, бр. 40/84), који је важио у време подношења предметног захтева за поништај решења о експропријацији, заправо навео садржину став 5. истог члана Закона, којим су били одређени услови за поништај решења о експропријацији комплексна земљишта, те је стога, оценио да се из садржине одредбе члана 39. став 4. Закона о експропријацији, како је наведена у оспореној пресуди, не може утврдити да ли је предметни захтев поднет по протеклу рокова прописаних законом. Уставни суд је, међутим, имао у виду да је у решењу првостепеног органа од 11.12.2012. године тачно наведена садржина одредбе члана 39. став 4. Закона о експропријацији (“Службени гласник СРС”, број 40/84), чијом применом је тај орган одлучио о захтеву подносиоца уставне жалбе. Полазећи од тога да је другостепени орган наведено решење оценио законитим, а имајући у виду да, по налажењу Управног суда, побијаним коначним управним актом није повређен закон на штету подносиоца уставне жалбе, Уставни суд је испитивао да ли је надлежни орган управе, одлучујући у предметној управној ствари, применио одредбе меродавног материјалног права, односно да ли је пропустио Управног

суда утицао на правилност одлучивања о захтеву подносиоца у целини. Уставни суд је оценио да из наведених одредаба Закона о експропријацији из 1984. године, који се примењивао на дан подношења предметног захтева за поништај решења о административном преносу, произлази да су одредбе тог закона о експропријацији сходно примењиване на поступак за поништај решења о административном преносу, те да је ранији сопственик експроприсане непокретности могао поднети захтев за поништај правноснажног решења о експропријацији у року од пет година од дана правноснажности решења о експропријацији, односно у року од шест година, ако је експроприсан комплекс земљишта. Уставни суд је утврдио да је пре доношења решења којим је први пут одлучено у овој управној ствари наведени закон измењен, тако што су брисане одредбе члана 39. ст. 4 и 6, којима је био предвиђен рок у коме ранији сопственик може поднети захтев, при чему су одредбе Закона о изменама и допунама Закона о експропријацији (“Службени гласник РС, број 6/90) примењиване у поступку по предметима који нису правноснажно окончани до дана ступања на снагу овог закона. Уставни суд је даље утврдио да је у току предметног управног поступка ступио на снагу нови Закон о експропријацији из 1995. године, који у основном тексту није предвиђао рок за подношење захтева за поништај решења о експропријацији, те није садржао прелазно решење за започете а неокончане поступке по тим захтевима, али је изменама тог закона из 2009. године тај рок поново установљен и везан за наступање правноснажности одлуке о накнади, односно дан закључења споразума о накнади. Измењене одредбе члана 36. тог закона, нису се, међутим, примењивале у поступку за поништај правноснажног решења о експропријацији који је започет, а није правноснажно окончан до дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, број 20/09), већ одредбе које су важиле до дана ступања на снагу тог закона. Полазећи од наведених одредаба закона, Уставни суд је оценио да одредба члана 39. став 4. Закона о експропријацији (“Службени гласник СРС”, број 40/84), није била меродавна за одлучивање у предметној управној ствари у време доношења решења првостепеног органа од 11.12.2012. године, будући да је Законом о изменама и допунама Закона о експропријацији (“Службени гласник РС, број 6/90) брисан став 4, којим је био предвиђен рок за подношење захтева за поништај решења о експропријацији, а да су новим ставом 4. члана 39. Закона били прописани услови за поништај решења о експропријацији комплекса земљишта. Поред тога, Уставни суд је нашао да је приликом одлучивања о захтеву подносиоца уставне жалбе требало имати у виду да је Закон о изменама и допунама Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, број 6/90) предвидео примену одредаба тог закона у поступцима који нису правноснажно окончани до дана његовог ступања на снагу, па и новог законског решења којим није био прописан рок за подношење захтева за поништај решења о експропријацији. Полазећи од садржине оспорене пресуде, Уставни суд је оценио да је о тужби подносиоца одлучено применом материјалног права које није било меродавно за одлучивање, на штету подносиоца уставне жалбе, што чини произвољним закључак Управног суда да је захтев подносиоца уставне жалбе поднет по протеклу законом прописаног рока. Стога је Уставни суд усвојио уставну жалбу изјављену због повреде права на правично суђење, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду, одлучујући као у прво делу тачке 1. изреке одлуке. Имајући у виду природу учињене повреде права у конкретном случају, Уставни суд је, сагласно одредби члана 89. став 2. Закона о уставном суду, оценио да се штетне последице утврђене повреде права у конкретном случају могу отклонити једино поништавањем пресуде Управног суда У. 16095/13 од 29.06.2016. године и одређивањем да исти суд у поновљеном поступку донесе

нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства финансија број: 463-02-00126/04-07 од 01.08.2013. године, па је одлучио као у тачки 2. изреке.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж-6314/2016 од 24.12.2018. године, Управни суд је поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, као и речи тужиоца и заинтересованог лица на усменој јавној расправи и изјашњења туженог од 26.03.2019. године, те списа предмета ове управне ствари, па је нашао да је тужба основана.

Наиме, према одредби чл. 166. ст. 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом чл. 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. ст. 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом чл. 89. ст. 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове – Управе градске општине Звездара VIII број 463-170/2011 од 11.12.2012. године, којим је одбијен као неблагоприятан захтев предузећа "Б.Б." (раније пословно име тужиоца) са седиштем у ..., ул. ... број ..., за поништавање правоснажног решења Секретаријата за привреду и финансије, Одсека за имовинско-правне послове и испитивање порекла имовине општине Звездара бр. 463-237 од 29.06.1978. године, којим су за потребе Завода за изградњу града, пренете три зграде, куће к.бр. ... и куће к.бр. ... у ул. ..., постојеће на кат. парцелама ... и ... КО ..., чији је корисник било предузеће за производњу, промет, монтажу и сервис Б.Б. и мерила "Б.Б." из Београда.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно утврђеног чињеничног стања, учињених битних повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права па предлаже да га суд поништи. Наводи да поступак у предметној управној ствари траје неколико деценија, да је решењем првостепеног органа од 13.12.2004. године поништено решење о експропријацији III бр. 463-237 од 29.06.1978. године те да је по жалбама заинтересованог лица тужени донео решења којима су жалбе одбијане. Међутим, у управном спору решења туженог су укидана, углавном, из формалних разлога. Задње донетом пресудом Управног суда 16 У 8696/10, по тужби заинтересованог лица, поништено је решење туженог и то тако што је суд наложио да се у управном поступку оцене наводи жалбе у вези примене става 4. члана 39., уместо става 3. истог члана Закона о експропријацији. Оспорено решење, односно решење првостепеног органа, донето је, с позивом на извршење налога из наведене пресуде

суда, с тим што су погрешно оцењени налози из пресуде суда, јер према овима налог суда није био да се поднети захтев, односно уложена жалба оцене применом члана 39. став 4. Закона о експропријацији, већ је у поновном управном поступку требало оценити наводе жалбе којима се указује на примену наведеног прописа. Уместо поступања по налогу из пресуде суда у поновном поступку је захтев решен применом става 4. члана 39. Закона о експропријацији, иако за то нису испуњени услови, пошто се овај став односи на експропријацију комплекса земљишта, што у конкретном предмету није случај јер се ради о експропријацији три зграде које се налазе на једној јединој парцели и то бр. 2696. Истиче да у проведеном поступку није утврђено шта је предмет експропријације, нити да ли се ради о комплексу земљишта, што би био минимални услов за примену става 4. члана 39. Закона о експропријацији, већ се с позивом на пресуду суда, погрешно, решава поднети захтев. У тужби је посебно истакнуто да оспореним решењем наводи жалбе нису оцењени, те да се, с тога, оспорено решење не може прихватити као одлука по тужиочевој жалби.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове у целини, те је остајући код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице, изјашњавајући се на наводе тужбе, оспорило је ове те је предложио да се тужба одбије као неоснована. Посебно је навео да се неосновано у тужби наводи да се не ради о непокретностима које се налазе у комплексу земљишта, јер су предметне парцеле заједно са другим околним изузетим парцелама предвиђене за блоковску изградњу 150 станова у објектима 1, 2 и 3 са пратећим пословним простором у блоку III уз улицу ... и самим тим чине комплекс земљишта. Сматра да је првостепени орган, а потом и тужени, правилно применом члана 39. став 4. Закона о експропријацији ("Службени гласник РС" бр. 40/84) који је важио у време подношења захтева за поништај решења, правилно решио поднети захтев, а тужени поднету жалбу.

На усменој јавној расправи одржаној сагласно члану 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) дана 29.06.2016. године, у присуству тужиоца и заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, сагласно члану 38. став 1. и 2. Закона о управним споровима, тужилац је у свему остао код навода и предлога тужбе, те је предложио да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи, као и да туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове управног спора које је одређио, по приложеном трошковнику, у укупном износу од 73.500,00 динара, и то на име састава тужбе од стране пуномоћника адвоката у износу од 36.000,00 динара и на име престапа на усмену јавну расправу у износу од 37.500,00 динара. Заинтересовано лице, на одржаној расправи је, у свему остао код навода и предлога одговора на тужбу, те је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је првостепени орган у свему поступио по примедбама из решења туженог бр. 463-02-00126/04 од 28.07.2011. године, а које је донето у извршењу пресуде Управног суда 16 У 8696/10 (2009) од 28.04.2011. године. Према налогу из наведеног решења туженог првостепени орган је био у обавези да у свему поступи по примедбама из пресуде Управног суда, да правилно утврди чињенично стање и да образложење мишљење у односу на основаност захтева ранијег корисника у смислу члана 39. став 4. а не став 3. Закона о експропријацији који је важио у време подношења захтева за поништај правоснажног решења о експропријацији од 29.06.1978. године. По оцени туженог поднети захтев је правилно решен у смислу одредбе члана 39. став 4. Закона о

експропријацији, јер је решење о експропријацији правоснажно 17.12.1979. године а захтев за поништај решења је поднет 30.07.1985. године, што значи по протеку законом одређеног рока од 5 година од дана правоснажности решења.

Како из наведене одлуке Уставног суда произлази да је тај суд нашао да је о предметном захтеву тужиоца одлучено применом прописа који није меродаван за решавање захтева, а тужени је нашао да жалба тужиоца против првостепеног решења није основана, то је Управни суд одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), с тим што ће тужени у извршењу ове пресуде, у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона донети нову одлуку о жалби тужиоца сагласно израженом схватању суда.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, Суд је донео с обзиром на успех тужиоца у овом управном спору, применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а сходном применом чланова 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...87/2018), који се примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Тужиоцу су признати трошкови управног спора у укупном износу од 34.500,00 динара, и то за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара и за приступ пуномоћника из реда адвоката на одржану расправу у износу од 18.000,00 динара (16.500,00 динара + 1.500,00 динара), према Тарифном броју 43. и 44. Тарифе о награди и накнади трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12). Суд није признао трошкове у висини до 73.500,00 динара, означеној у трошковнику који је приложио пуномоћник тужиоца на расправи, будући да ти трошкови нису опредељени у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 29.03.2019. године, 25 У 1905/19 (2013)

**Записничар
Љубо Ергић,с.р.**

**Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

СР/ИО